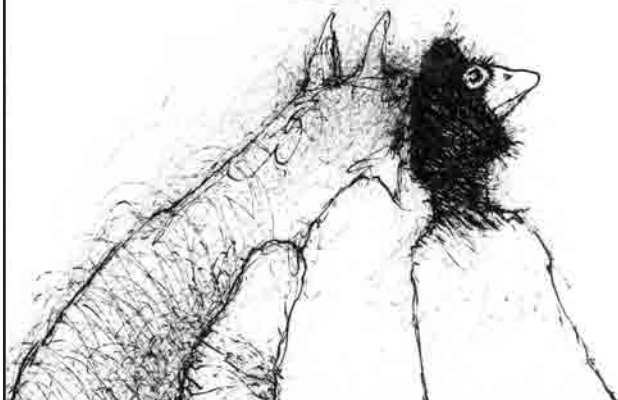
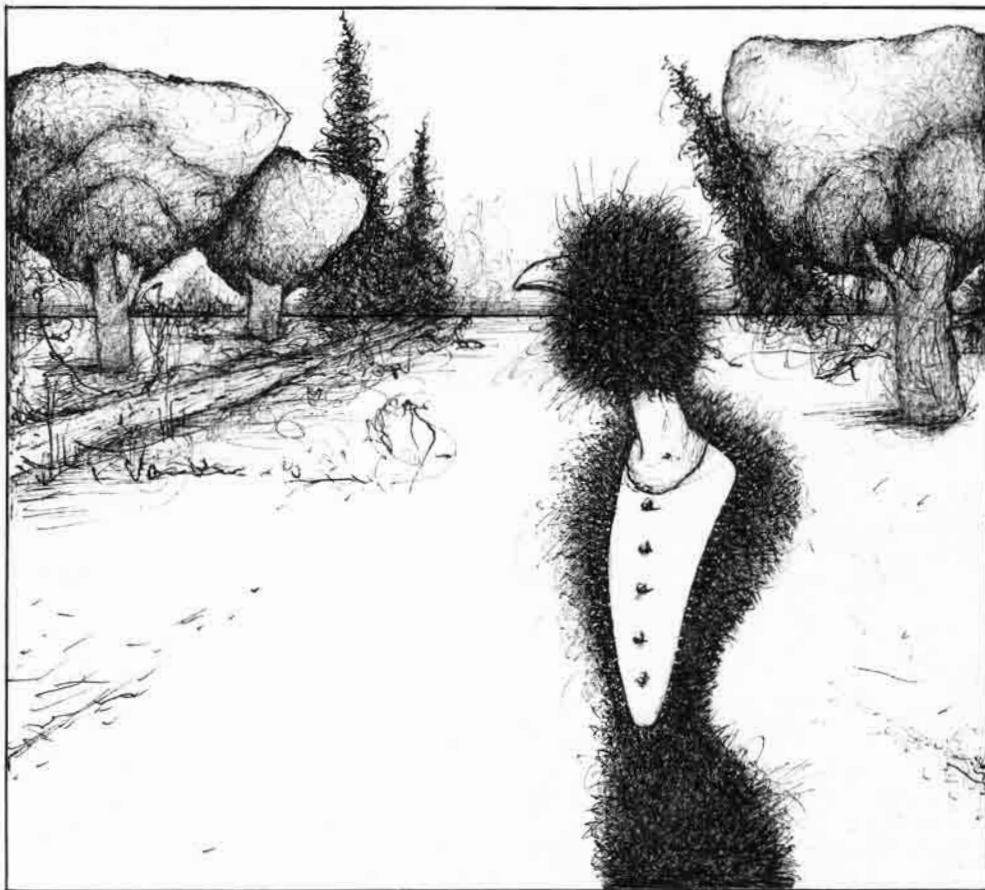

**NEVIDITELNÁ
OSLICE**

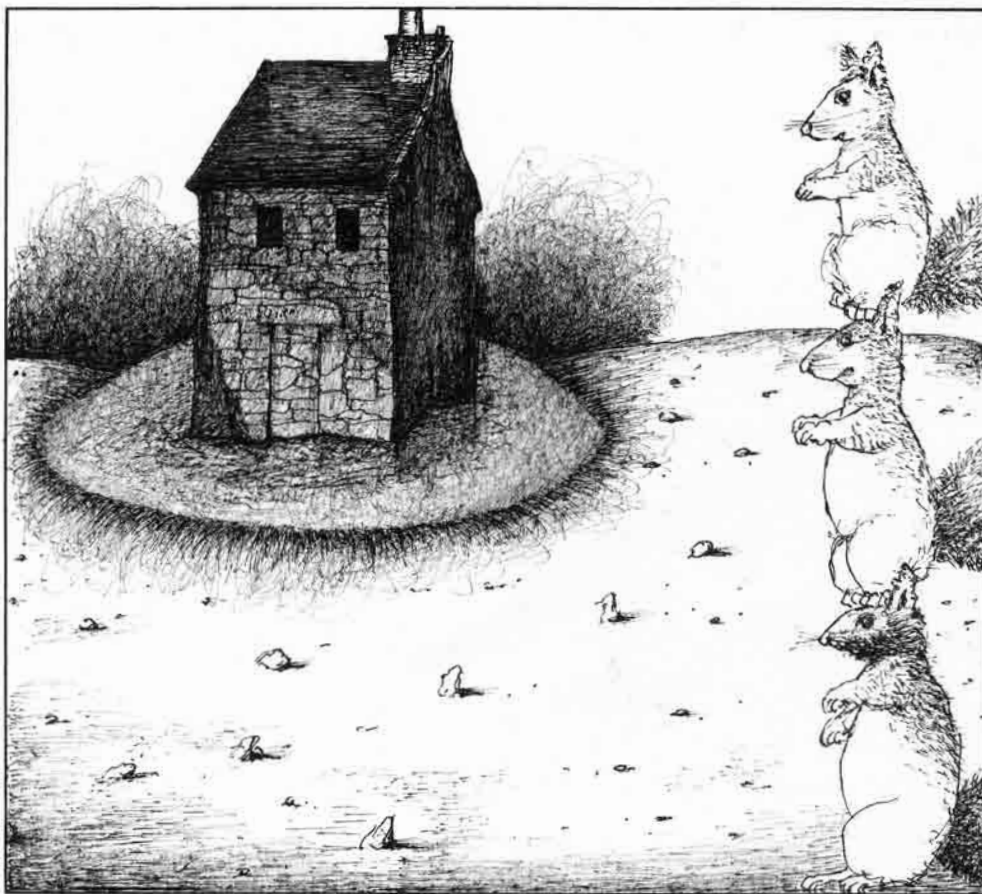

Kdysi, když jako lesy jsme byli zelení, a tvrdit troufli si, že zcela zničení...

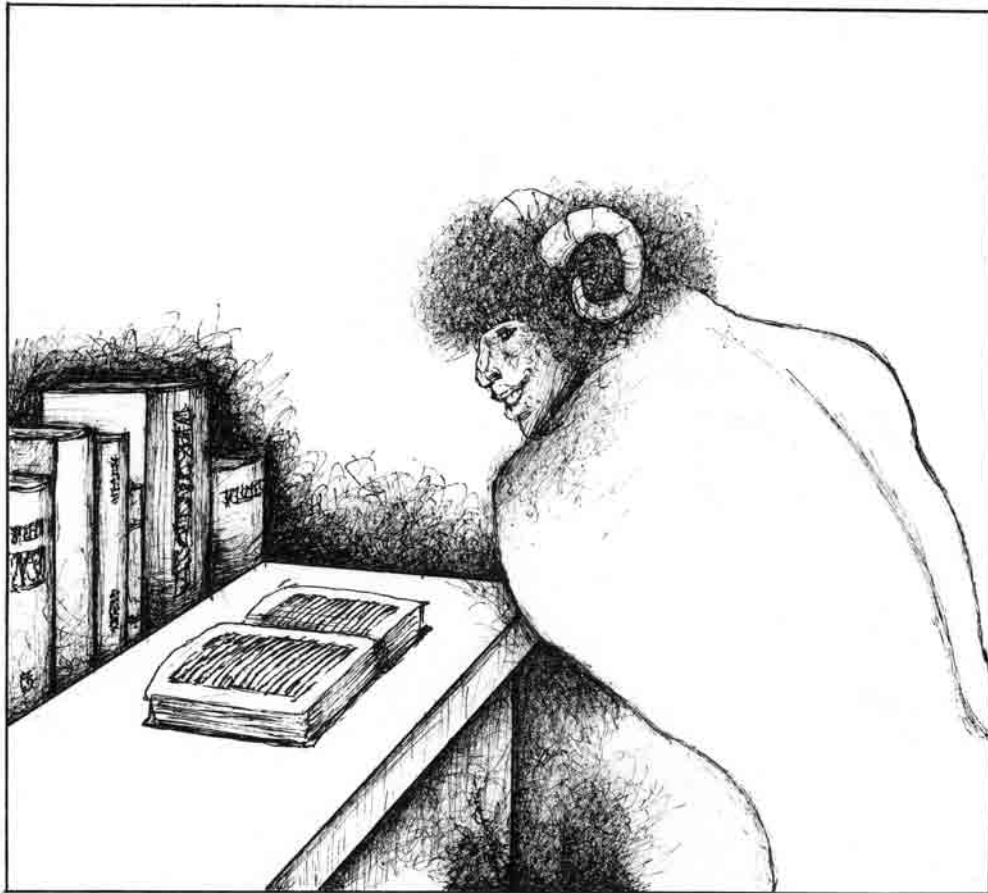
...nic se nezdálo trvale patriť na jedno miesto.

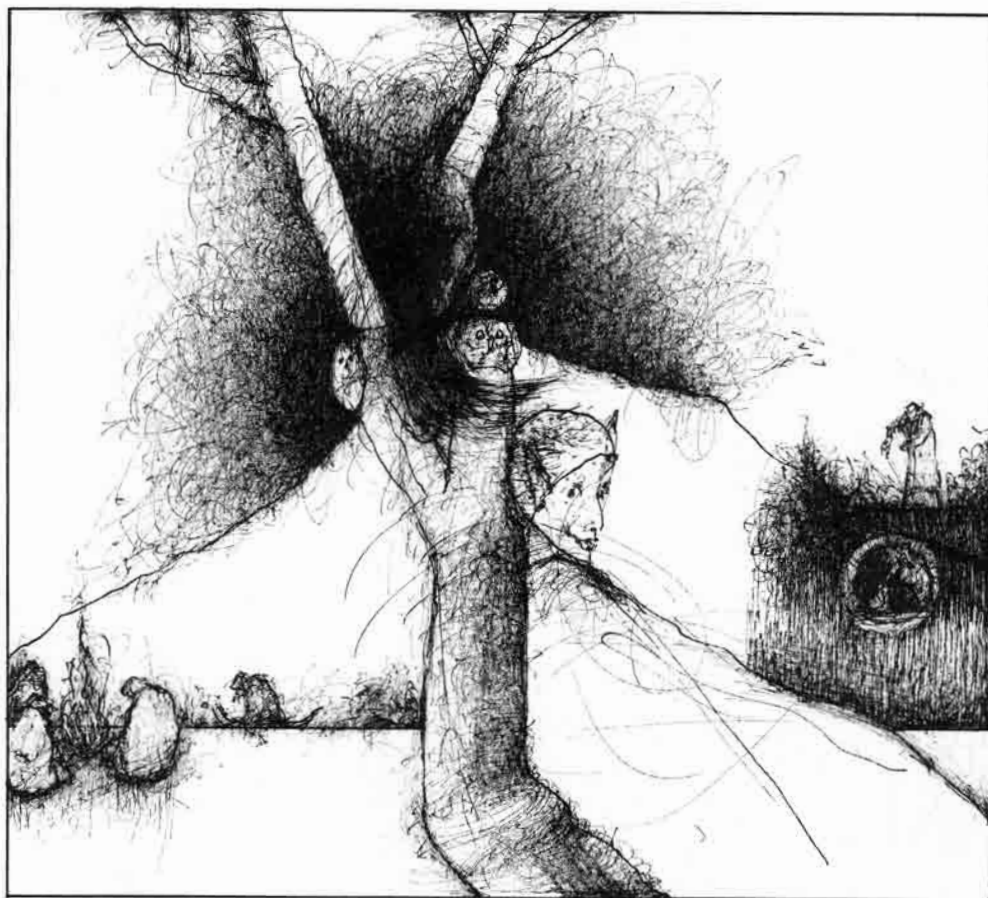
Nevycházel tu žádný kouř, nebylo tu nikde známky nějakých obyvatel, jenom ptáci, snad vyplašení jejich hlasy, na sebe varovně volali mezi stromy.

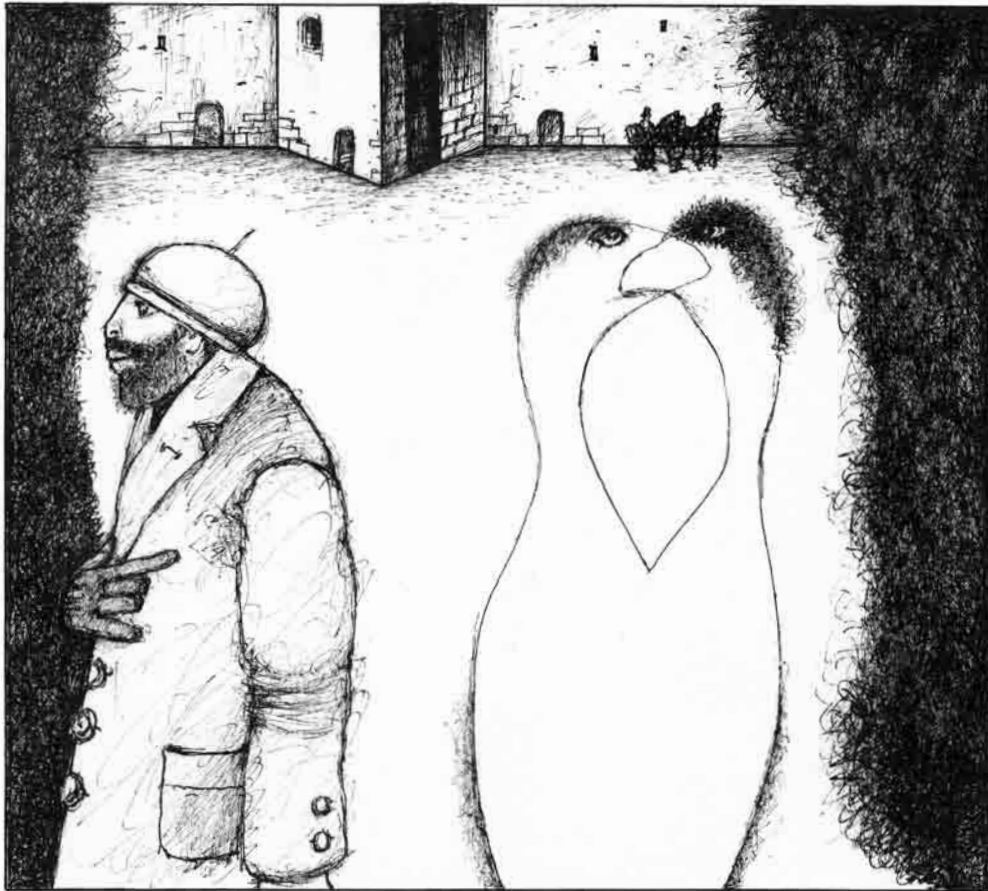
Což umřel, máti má, čas rozbřesku a rosy? A věčně spáti má, co dvěře
zmýlilo si?

Snad se tě smím přímo optat, čtenáři, zda jsi ve svém životě neměl hodiny, ba dny a týdny, kdy ti všechno tvé obvyklé konání a počínání způsobovalo mučivou nelibost?

Tu usedl a nacpal si dýmku zdravotním knastrem, jímž ho podaroval jeho přítel konrektor Paulmann.

A pak se něco přihodí: stane pod stromem a vyčkává, jako by měl nějaký hlas zavolat jeho jméno.